

ντραμς μεμβράνες ιστορίας

Αρκούν δύο πρόσφατες ταινίες όπως το Birdman και το Whiplash να αναζωπυρώσουν το παγκόσμιο ενδιαφέρον για το περίφημο ντραμσετ, τον πυρήνα μιας μπάντας, τη μήτρα του ρυθμού, τον «μαέστρο» που παίρνει από τα χέρια όλα τα όργανα και βοηθά τις νότες να ανυψώνονται μετέωρες και να χορεύουν μπροστά μας; Και βέβαια δεν αρκούν· και βέβαια δεν τίθεται ζήτημα αναζωπύρωσης ενδιαφέροντος, απλά δεν έβρισκα άλλη εισαγωγή -άτσαλος πάντα, άντε να 'μετρήσω' να 'μπούμε': «ένα-δύο, ένα-δύο-τρία-τέσσερα» - .

Τα ντραμς, οι πρόγονοί τους, τα «κομμάτια» του σύγχρονου σώματός τους είναι [συσσωρευμένη ανθρώπινη ιστορία](#): έρχονται από τη Μεσοποταμία, βρίσκονται σε σπηλιές του Περού, συνοδεύουν τις τελετές των Αμερικανών Ινδιάνων, είναι στις αποσκευές των μεταναστών που φτάνουν από την Κίνα στις ΗΠΑ στα τέλη του 19ου αιώνα, κάνουν την εφετζίδικη δουλειά σε θέατρα και χορευτικά, είναι η «ψυχή» των παρελάσεων στη Νέα Ορλεάνη,

είναι η φιλική πλάτη που ακουμπάει όλη η δημιουργικότητα του πιάνου, της κιθάρας, του κοντραμπάσου, των πνευστών, των χάλκινων, είναι οι μεμβράνες μιας καρδιάς που χτυπάει από γεννησιμιού και ξαναχτυπάει μοναδικά και διαφορετικά μέσα στη γραμμή της ζωής, για να κορυφώσει και να σιγήσει.

Τα ντραμς κυφορούν μέσα τους ζωή και θάνατο, είναι ροκ είναι και πανκ: ένα απλό ρολάρισμα στα «τομ» ισοδυναμεί με τον εφηβικό ενθουσιασμό των πρώτων ερωτικών καλεσμάτων, μιας πρώιμης απροσδιόριστης γλύκας και σεξουαλικότητας· ένα «μπρέηκ» και ένα χτύπημα στο «τσάινα» αποθεώνει την κάβλα ως ιέρεια, θορυβώδης στιγμή ηδονής που καταλήγει και εξωτερικεύεται· ένα σήκωμα του «χάι χατ» στις άρσεις είναι μια περήφανη άρνηση ενός καταπιεστικού ρυθμού ζωής, μια μικρή περηφάνια κόντρας, πονηρή δρομίσια· ένα δυνατό, στακάτο παίξιμο χωρίς πολλές σάλτσες βγάζει τους καναπέδες έξω στο δρόμο, περιχαρακώνει, ξεφυσάει μίσος και οργή, στήνει οδόφραγμα και καλεί εντός για χορό και επανάσταση. Το «ράϊντ», αυτό το κύμβαλο που από τη στιγμή που το ακουμπάς ξεκινάς τη βροχή, είναι σα να βάζεις μπροστά ένα φορτηγάκι και να ταξιδεύεις βαλκάνια και ηπα χωρίς σταματημό, δεν υπάρχει στ' αλήθεια προορισμός, μια ονειρώδης υφή και τροχιά· οι «σκούπες» στο ταμπούρο, βαθιά αγκαλιά, σχεδόν νανούρισμα από μια ακουστική, μικροσωματίδια στον αέρα γεμάτα ονόματα, συναισθήματα, ιστορίες που δεν βλέπουμε αλλά υπάρχουν.

Τα ντραμς έχουν ιστορία (δια)ταξική, είναι στα χείλη και την ανθρώπινη φωνή, ξεπηδούν από τον ρυθμό και τη μελωδία των φωνητικών χορδών: με λίγη υπερβολή ενδεχομένως τα βρίσκουμε στο ρυθμό των νέγων σκλάβων που [συντονίζονταν τραγουδιστά για να υποφέρουν τη δουλειά](#) και να μην «εκθέτουν» κάποιους στα μάτια του λευκού αφεντικού. Αργότερα, τη δεκαετία του '40 οι πιο περίπλοκοι ρυθμοί στα ντραμς, ενταγμένοι στο ρεύμα του μπιμποπ, σηματοδότησαν μια «απάντηση» στη λευκή mainstream ιδεολογία, [σε μια κίνηση δηλαδή που είχε ξεκινήσει 20 και 30 χρόνια πριν](#), ως ενσωμάτωση των μπλουζ και τη μεταμόρφωσή τους στη δημοφιλή jazz.

Ο ρυθμός και τα ντραμς είναι μάλλον αδέρφια: αν παρατηρήσετε το στόμα διαφόρων ντράμερ θα δείτε ότι μουρμουρίζουν, τρίζουν τα δόντια τους από μέσα, δεν είναι τίποτε άλλο από τ' αδέρφια που άλλοτε συνεργάζονται και άλλοτε καυγαδίζουν. Τα χέρια, τα δάχτυλα, οι κλειδώσεις δίνουν ρεύμα στις μπαγκέτες και οι μεμβράνες των τυμπάνων το επιστρέφουν πίσω. Ρεύμα που πηγαινοέρχεται, ήχος που απαιτεί έλεγχο, μαεστρία, αγκαλιά, οικειοποίηση. Και δόσιμο ξανά.

υγ 1: αφιερωμένο στο φίλο λευτέρη (ντράμερ μια φορά κι έναν καιρό) που όταν ακούμε ενδιαφέροντα παιχνίδια, ενθουσιαζόμαστε λες και ανακαλύπτουμε τον κόσμο από την αρχή.

υγ 2: να ζήσουν τα κοκκινισμένα μπουτάκια που χρησιμεύουν για ταμπούρο όλων των επίδοξων ντράμερ.

υγ 3: όποιος μπορεί να μου κάνει δώρο ένα σετ ντραμς. Ευχαριστώ.